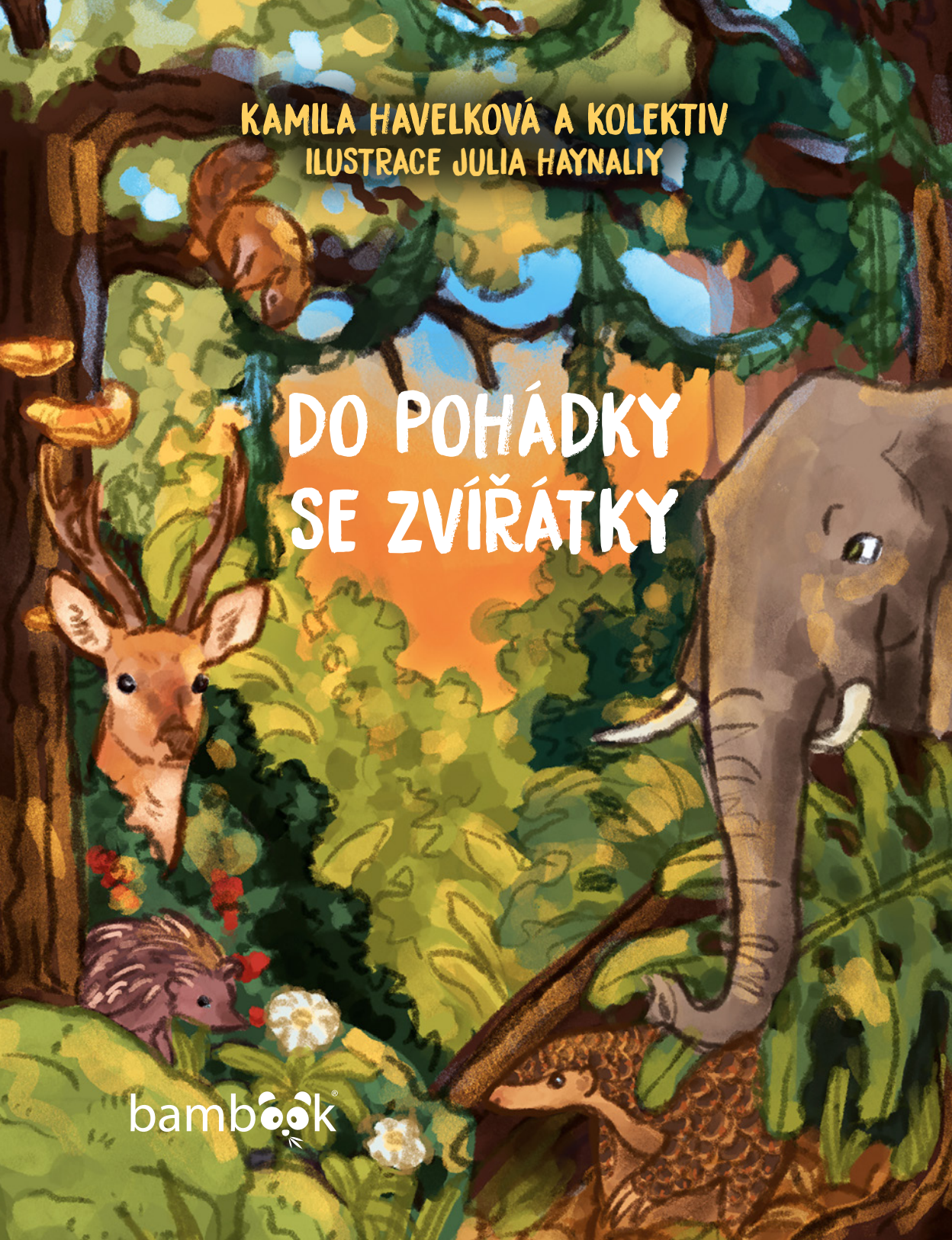

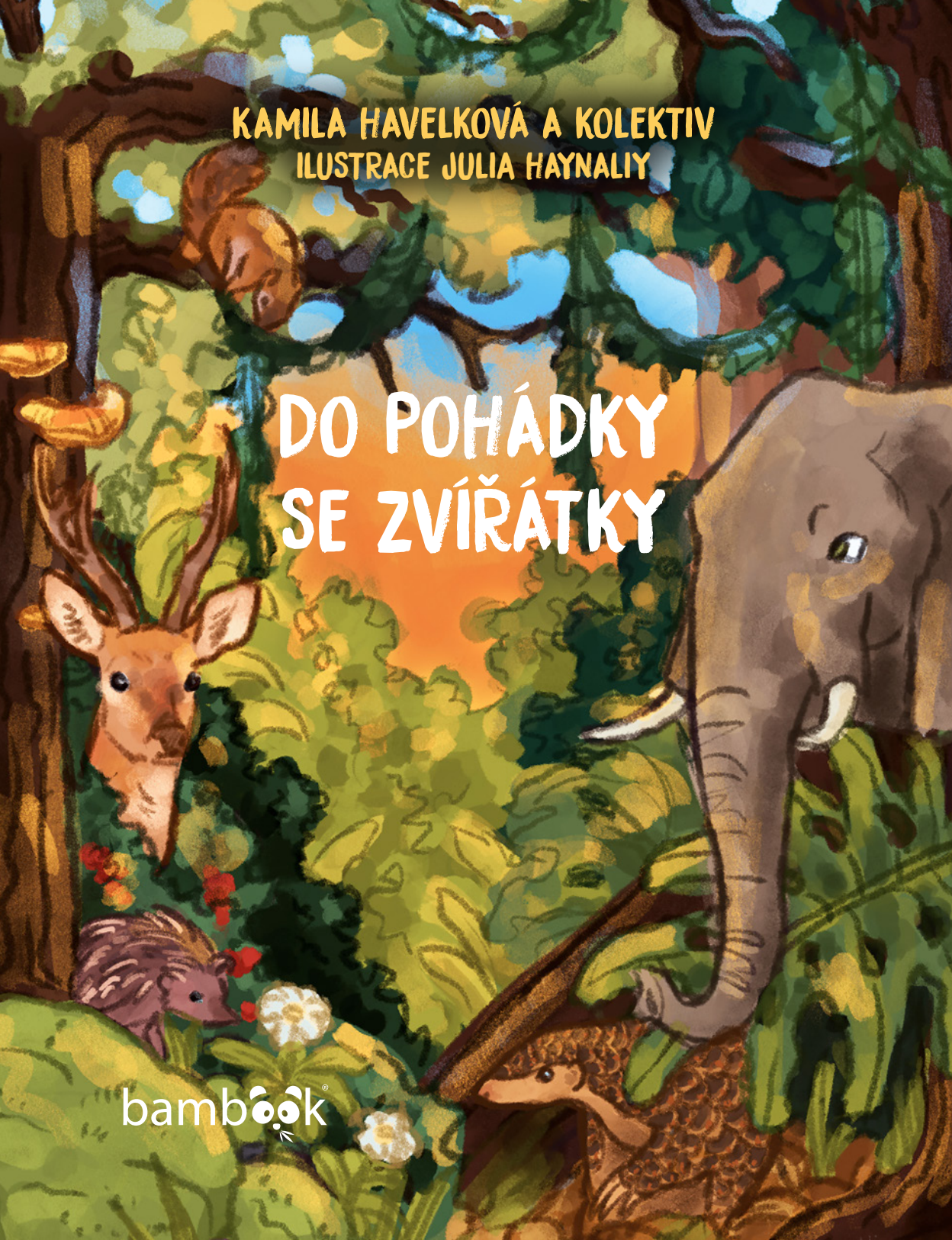

KAMILA HAVELKOVÁ A KOLEKTIV
ILUSTRACE JULIA HAYNALIY

DO POHÁDKY SE ZVÍŘÁTKY

bambóok®

KAMILA HAVELKOVÁ A KOLEKTIV
ILUSTRACE JULIA HAYNALIY

DO POHÁDKY SE ZVÍŘÁTKY

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Kamila Havelková a kolektiv

DO POHÁDKY SE ZVÍŘÁTKY

Autorský kolektiv:

Lucie Ivanovová, Hana Kašáková, Martin Marek,
Tereza Penková, Lenka Záthurecká

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9769. publikaci

Ilustrace Julia Haynaliy

Fotografie autorky Ondřej Košík

Fotografie ilustrátorky Michal Skramunský

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Redakce a korektura Kateřina Kružíková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 56

Vydání 1., 2024

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Julia Haynaliy, 2024

ISBN 978-80-271-7586-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-3755-8 (print)

OBSAH

Ježek a kouzelné číslo 10

Sourozenci z Ořechovky 16

O sýkorce 24

Sani a její sloní dobrodružství 34

Wakiri, nový strážce divočiny 40

Luskouní pohádka z africké džungle 48

Záchranná stanice hl. m. Prahy pro volně žijící živočichy

Záchranná stanice hl. m. Prahy pro volně žijící živočichy v hlavním městě už více než 10 let pomáhá zvířatům z volné přírody, která se zraní, přijdou o rodiče, někde uváznou nebo se dostanou do jiných potíží, se kterými si nevědí rady. Jsou mezi nimi ježci, veverky, drobní pěvci, poštolky, labutě a spousta dalších druhů zvířat, pro které je Praha domovem stejně jako pro nás, lidi.

Na zraněné zvíře můžete v Praze (a v jakémkoli jiném městě) snadno narazit třeba na procházce v lese, v parku nebo u řeky, ale také na rušné ulici mezi auty, tramvajemi a spěchajícími chodci. Pokud záchrannou stanicí nalezce ke zvířeti v problémech včas zavolá, velmi často mu dokážou pomoci a pacient se po pár dnech či týdnech léčby může vrátit zpátky do přírody. Čím víc lidí ví, co v případě nálezu zraněného zvířete dělat, tím víc takových příběhů může mít dobrý konec.

Edukativní pohádky projektu *Čas na pohádku* vyprávějí o těchto zvířecích pacientech a také o jejich lidských zachráncích, kteří vůči svému okolí nebyli lhostejní a snaha pomoci je navedla tím správným směrem.

Ježek s poraněnou packou, veverčí sedmerčata, která přišla o hnízdo, nebo malá sýkorka s otřesenou hlavičkou po nárazu do prosklené plochy? Příště to můžete být vy, kdo udělá hrdinský skutek a pro tyto nebo jim podobné pacienty najde pomoc. Udělejte si čas na pohádku a vy i vaše děti už budete vždycky vědět, jak správně pomáhat.

Pokud máte chuť přispět na zvířecí pacienty, můžete tak učinit na tento transparentní účet. Děkujeme.

JEŽEK A KOUZELNÉ ČÍSLO

Hana Kašáková

Bylo nebylo...

Tak takhle začínají všechny pohádky, ve kterých se to jenom hemží nadpřirozenými bytostmi, kouzla a čáry jsou v nich na denním pořádku a dobro pokaždé zvítězí nad zlem. V pohádkách létají oblohou tříhlaví draci, kteří ze všeho nejraději obědvají spanilé princezny.

Ti draci ale nakonec zůstanou o hladu, protože se odkudsi zjeví chrabrý princ nebo Honza s rancem buchet a princeznu z drakova talíře zachrání.

Drak se tak místo princeznovského menu musí spokojit třeba s tofu nebo mrkví. Opravdu! V pohádkách přece vždycky všechno dobře dopadne a dějí se v nich zázraky. Takže v pohádkovém světě se klidně může z krvežíznivého draka stát vegetarián! Tak! Ale nikdy naopak.

A jak je to v tom našem nepohádkovém světě? Také se v něm dějí zázraky a události mají šťastné konce, když zacinkají zvonce?

Klidně to tak může být! Jako v našem příběhu. Pohodlně se posadte, dejte si něco dobrého – třeba mrkev jako drak vegetarián – a pozorně poslouchejte.

Róza a Natálka jsou kamarádky z jednoho činžáku. Moc rády si spolu chodí hrát do parku za jejich domem. Jezdí na koloběžkách, hrají na babu, skáčou panáka nebo gumu a úplně nejraději ze všeho kreslí křídami na asfaltové cestičky. Tuze rády! Jednou nakreslily království skřítků, jindy jednorožčí stádo nebo třeba svět, ve kterém byly stromy z lízátek,

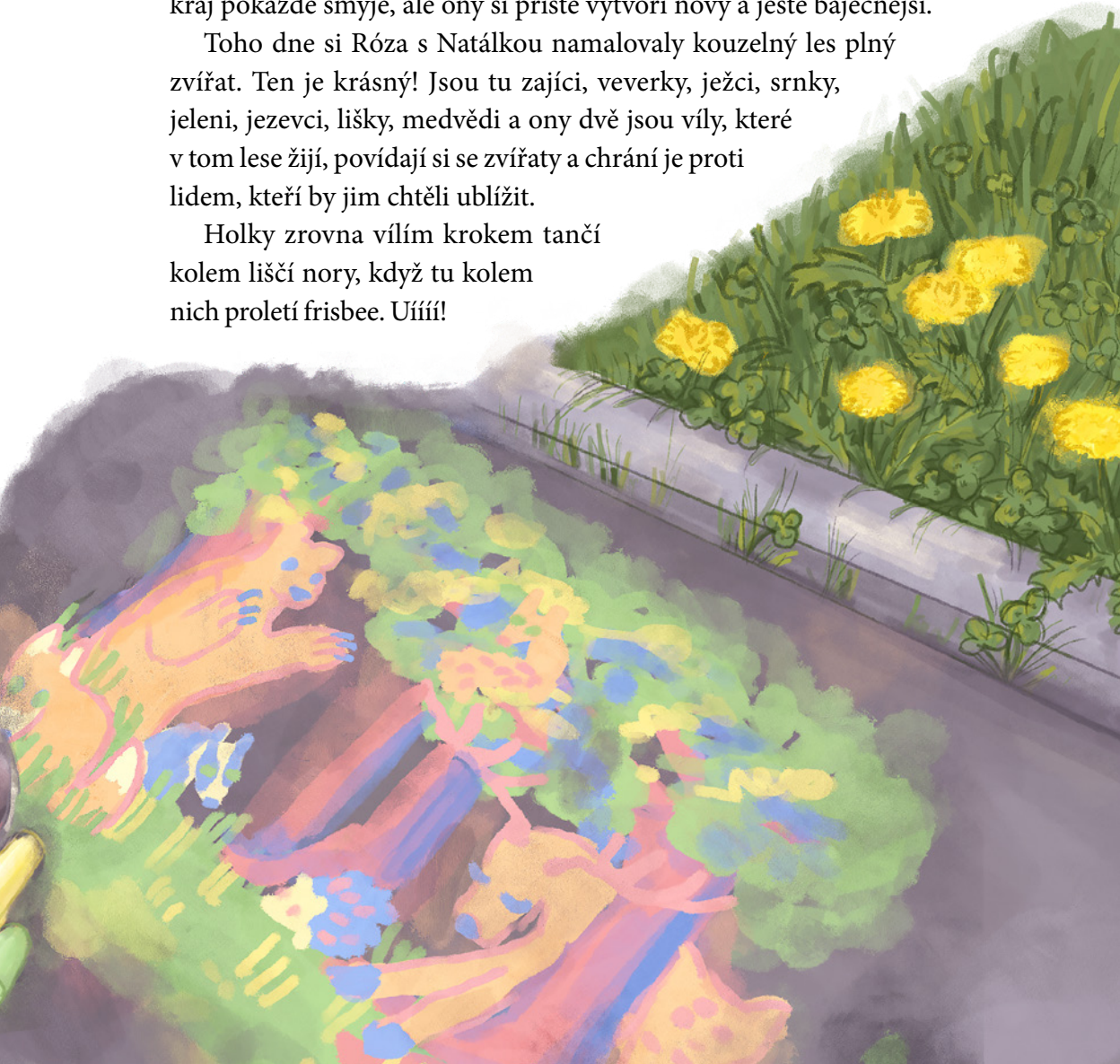

domy z čokolády, silnice z marcipánu a v řekách zurčela báječná malinová limonáda. Hmmm! Mňamuláda!

Díky křídám a fantazii se Róza a Natálka pokaždé přenesou do světa, ve kterém je všechno možné, a ony si v něm hrají, dokud je rodiče neza-
volají domů, aby si napsaly úkoly. Déšť sice jejich pestrý, barevný a snový kraj pokaždé smyje, ale ony si příště vytvoří nový a ještě báječnější.

Toho dne si Róza s Natálkou namalovaly kouzelný les plný zvířat. Ten je krásný! Jsou tu zajáci, veverky, ježci, srnky, jeleni, jezevci, lišky, medvědi a ony dvě jsou víly, které v tom lese žijí, povídají si se zvířaty a chrání je proti lidem, kteří by jim chtěli ublížit.

Holky zrovna vílím krokem tančí kolem liščí nory, když tu kolem nich proletí frisbee. Uííí!

„Hod' mi to!“ křičí kluk, který si nedaleko hází s kamarádem.
„Jasnačka!“ řekne Róza a jde ke křoví, na kterém se létající talíř zachytil.
Jenomže kromě frisbee najde Róza ještě něco...

„Tak co bude s tím talířem?“ volá kluk.

„Tady je ježek!“ odpoví Róza. Natálka k ní přiběhne.

„Nech ježka ježkem, já chci svoje frisbee!“ řekne kluk a sebere talíř.

„Jenomže on je asi zraněný!“ stará se Róza a Natálka přikyvuje.

„A co já s tím?“ odsekne kluk a jde pryč.

Róza s Natálkou smutně pozorují ježečka. Ten se choulí do klubka
a na nožce má viditelné zranění.

„Co budeme dělat?“ ptá se Natálka Rózy.

„Měly bychom to říct někomu dospělému. Určitě existuje nějaká nemocnice pro ježky, kde by mu tu nožičku ošetřili.“

Holky se podívají směrem ke svému namalovanému zvířecímu království. Jako víly by si určitě poradily, ale teď jsou v koncích.

Kde se vzal, tu se vzal, najednou tu stojí starý pán. Jak to, že si ho předtím nevšimly? Má bílé vousy a hůlku. Vypadá úplně jako dědeček z pohádky!

„Ale, ale, ale – copak to tu máme?“ zajímá se milým hlasem pán.

„Našly jsme zraněného ježka!“ odpoví Róza.

„A nevíme, jak mu pomoci!“ doplňuje Natálka.

„To jste hodné, že vám záleží na zraněném zvířeti. Náhodou vím, kde by mu mohli pomoci,“ usmívá se pán.

„A co se mu vlastně stalo?“ zajímá se starostlivě Róza.

„Však on nám to poví sám. Vid?“ řekne pán a skloní se k ježkovi.

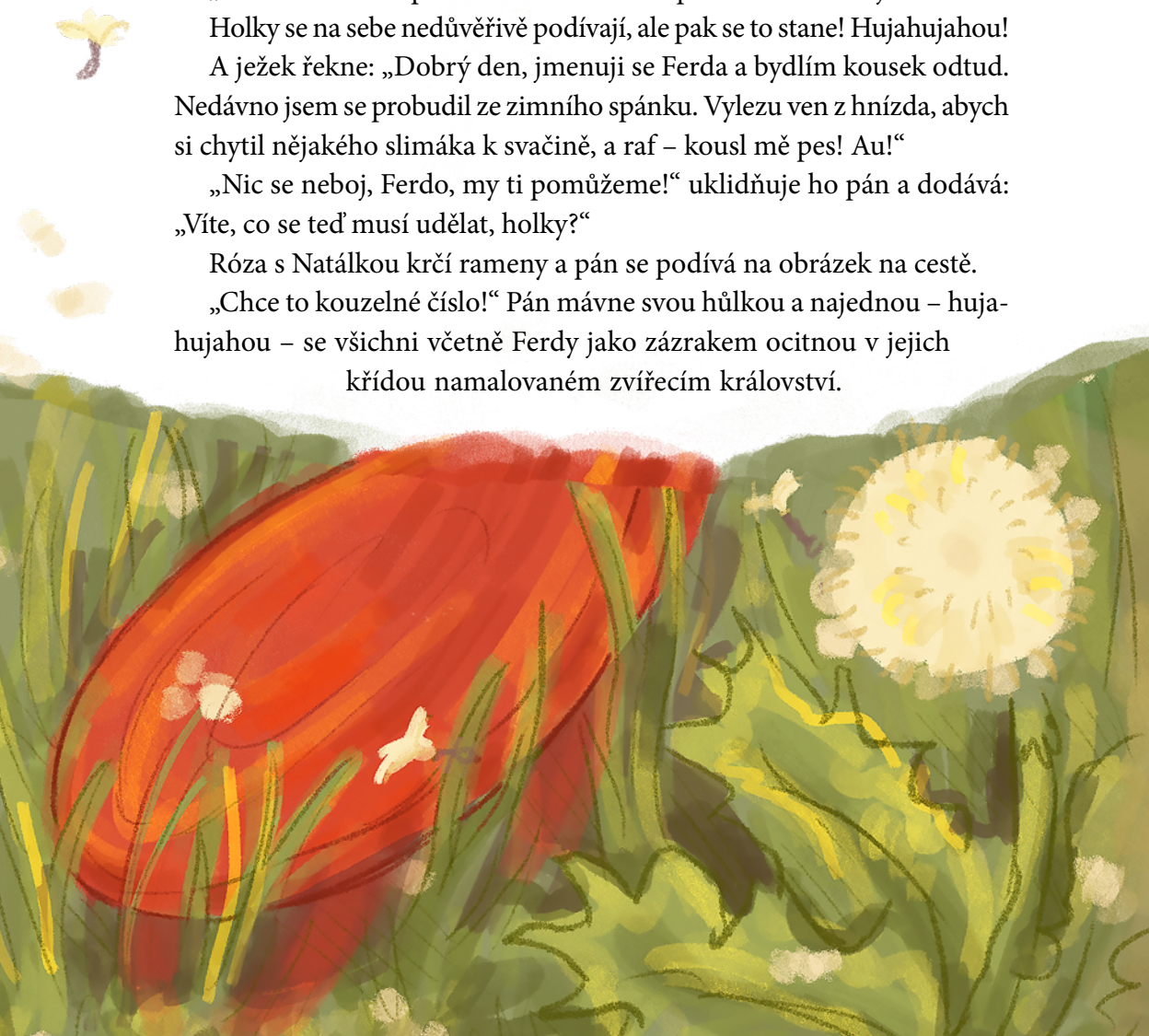
Holky se na sebe nedůvěřivě podívají, ale pak se to stane! Hujahujahou!

A ježek řekne: „Dobrý den, jmenuji se Ferda a bydlím kousek odtud. Nedávno jsem se probudil ze zimního spánku. Vylezu ven z hnízda, abych si chytil nějakého slimáka k svačině, a raf – kousl mě pes! Au!“

„Nic se neboj, Ferdo, my ti pomůžeme!“ uklidňuje ho pán a dodává: „Víte, co se teď musí udělat, holky?“

Róza s Natálkou krčí rameny a pán se podívá na obrázek na cestě.

„Chce to kouzelné číslo!“ Pán mávne svou hůlkou a najednou – hujahujahou – se všichni včetně Ferdy jako zázrakem ocitnou v jejich křídou namalovaném zvířecím království.

Dívky nestačí zírat. Všechna zvířátka, která namalovaly, se procházejí kolem nich a ony dvě mají krásné vilí šaty. Ten dědeček bude asi vážně kouzelný! Vždyť má najednou vousy až na zem a dlouhý plášť celý ušitý z větviček, listí a květin!

„Tady nám určitě někdo řekne, kde Ferdovi nohu ošetří,“ říká pán. A opravdu. Přichází k nim kachna.

„Ahoj Ferdo, ty kluku ježatá, cos dělal?“ ptá se kačena.

„Pokousal mě pes, neznáš to kouzelné číslo, abych se uzdravil?“

„Jaj, to je mrzuté. Jednou jsem se zranila o rybářský háček a pomohli mi na takovém speciálním místě. Ale kouzelné číslo neznám. Počkej, zeptáme se pošťolky!“

V tu chvíli přiletí pošťolka a volá: „Holááá, slyšela jsem vás! Když jsem jednou uvázla v síti proti holubům, hodní lidé zavolali pomoc. Ale to kouzelné číslo neznám. Zkusíme se zeptat zajíce.“

Zajda, jako by je slyšel, hopká směrem k nim: „Hopsa hejsa, hurá hej, na kouzelné číslo zavolej!“

„Pane zajíci, to my víme, ale jak zní to kouzelné číslo?“ ptá se Róza.

„To kdybych věděl, tak bych pověděl! Mně tam taky ošetřili zraněné oko, když mě srazilo auto. Koukejte! Tamhle je veverka! Nejchytřejší čiperka. Ta bude vědět.“

„Haló, veveričko! Nevíš kouzelné číslo na místo, kde ježku Ferdovi vyléčí nožku? Porad' nám trošku!“ volá na veverku Natálka.

„Já bych ráda pomohla. Ale ta moje hlava je dřevá jak ořechová skořápka. I mě to číslo zachránilo, když jsem byla maličká a přišla jsem o maminku... Počkejte chvílinku!“

Hujahuhajahou! Co se to děje?! Les i se zvířátka mizí a křídový svět se najednou proměňuje v ten opravdový. Byl to jenom sen?

„Počkejte chvíličku,“ říká starý pán. Už zase vypadá jako obyčejný dědeček a nemá svůj plášť plný květů a lístků. Vytáčí na telefonu číslo 773 772 771. To je totiž ono kouzelné číslo na záchrannou stanici pro volně žijící živočichy v Praze, kde už budou přesně vědět, jak Ferdovi pomoci.

Vidíte? Možná že kouzelní dědečkové v našem nepohádkovém světě neexistují. Možná nemůžeme přesně rozumět řeči zvířat. Ale i tak může nakonec všechno dobře dopadnout. Stačí nebýt lhostejný ke svému okolí, a když se objeví zvířátko, které potřebuje naši pomoc, tak ho nenechat svému osudu.

Jedno je ovšem jisté – kouzelné číslo na záchrannou stanici pro volně žijící živočichy opravdu existuje! Zopakujeme si ho: 773 772 771. Tak! A teď si ho někde napište, ať nemusíte čekat na kouzelného dědečka.

SOUROZENCI Z OŘECHOVKY

Lucie Ivanovová

Toho dne bylo v parku na Ořechovce pozdvižení, jelikož se udála velká novina! Veverka Věrka se stala maminkou a narodilo se jí ne pět, ne šest, ale hned sedm malých veverátek, a to se jen tak nevidí!

„Vás je jako trpaslíků od Sněhurky!“ smál se strýček Ježek, který často chodíval kolem stromu, na kterém veverka Věrka postavila své hnízdo, svůj domov.

„Hepčík!“ ozvalo se z hnízda plného holátek, až se koruna stromu otrásla.

„Je to pravda,“ zasmála se veverka Věrka. „A ty bys zrovinka mohl být Kejchal!“ pohladila jedno z veverátek, které si kýchlo.

A tak se stalo, co pravil strýček Ježek, a naše nová veverátka dostala jména po trpaslících z pohádky. Tedy zprava Kejchal, Šmudla, Rejpal, pod ním se schovával Stydlín, dále Prófa, Štístko a to holátko vzadu, které celé tohle slavnostní vítání prospalo, nebude nikdo jiný než Dřímál!

Pod strom, kde tahle veverčí rodina bydlela, chodívala často Amálka s maminkou. Vždy si tam rozložily deku, daly si něco dobrého k snědku a maminka jí četla pohádky. Zvířátka v koruně stromu také s napětím poslouchala a zrovna, když Jeníček loupal perníček a Mařenka to sváděla na větříček, prohnal se kolem Amálky kocour a šup na strom! To nebylo pro naše veverčí děti dobré znamení, protože kočky pro ně představují velkou hrozbu.

„To je Mikeš!“ zvolala Amálka. „Asi zase utekl od sousedů!“

A měla pravdu. Mikeš zrovna v koruně stromu zavětril pach našich sedmi sourozenců a začal se k nim pomalu přibližovat. Ptáci v korunách si nervózně štěbetali. Co se bude dít dál?

„Číčo, číčí! Mikeši!“ zavolala Amálka na kocoura. Mikeš ji znal, cestou ze školy si s ním hrávala a občas mu podsunula i nějakou tu mňamku. Třeba má pro něj něco i teď! Chvilí váhal, ale pak seskočil ze stromu a rovnou hupl Amálce do náručí, kde začal spokojeně vrnět.

„Měli bychom s ním jít k sousedům, ať nemají strach,“ usmála se maminka a nebezpečí tak bylo pro dnešek zažehnáno. Ještě že tam ta Amálka byla!

Nicméně taková podobná nebezpečí číhají na naše zvířátka neustále, což se potvrdilo hned pár dní poté.

Jednoho dne se začal strom otřásat. Nejdříve si veveřátka myslela, že strýček Ježek zase dole chrápe, ale teď to bohužel strýček nebyl. Zvuk začal zesilovat a maminka veveřice, ke vši smůle, zrovna někde sháněla jídlo.

„Co to je?“ vzlykl Šmudla, když už se celé jejich hnízdo trásl.

„Ještě nic nevidím!“ posteskl si Prófa.

Sourozenci se k sobě přitulili a ptáci ve větvích křičeli: „Pozor! Zachraň se, kdo můžeš!“

Jenže naše veveřátka se nemohla nijak zachránit, byla ještě příliš malá.

Najednou se začal celý strom trást a kymáčet a k hrůze ostatních zvířátek se za chvíli i s hnízdem skácel k zemi. Lidé ho pokáceli.

Ale nebojte! Našich sedm malých veveřátek bylo v pořádku schováno mezi větvemi a nic se jim nestalo. Jen jejich maminka, veverka Věrka, nemohla svoje holátko dohledat, i když jí pomáhali také ostatní kamarádi z parku.

„Škrundá mi v bříšku,“ zavzlykal Štístko. Už určitě uběhl den i noc a naše veverčátka byla stále ztracená. Strom lidé odnesli a hnízdo i s mláďátky zůstalo schované pod keřem.

„Co se tady stalo?“ uslyšela veverčátka z dálky hlas, který znala. Byla to naše Amálka, která přišla s kamarádem Vinckem, aby si hráli pod svým oblíbeným stromem. Ten ale, jak už my víme, zde bohužel nenašli.

„Někdo nám ukradl strom!“ zhrozil se Vincek.

„Někdo ho pokácel,“ podotkla Amálka a smutně si sedla na pařez, který po stromu zůstal.

„Proč by to někdo dělal?“ zeptal se Vincent a kopal do kamínků okolo.

„Asi byl nemocný,“ povzdechla si Amálie. „Kde teď jen budeme číst s maminkou pohádky?“

„Hele, koukej!“ vykřikl Vincek, shrbený o kousek dál. „Něco jsem našel!“

Amálie vstala a šla se podívat, jaký poklad našel Vincent tentokrát. Většinou to bylo třeba víčko od lahve, jedovatá houba nebo při nejlepším žába. Jenže dneska to nebylo ani jedno z toho.

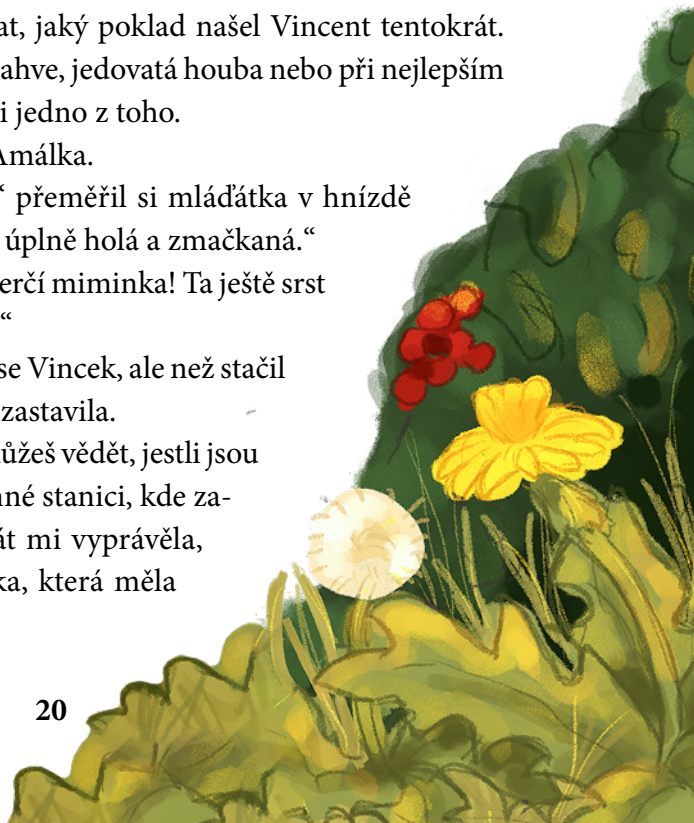
„To jsou veverky!“ vykřikla Amálka.

„Takhle veverky nevypadaj,“ přeměřil si mláďátka v hnízdě nedůvěřivě Vincek. „Vždyť jsou úplně holá a zmačkaná.“

„Vincku, ale to jsou přece veverčí miminka! Ta ještě srst nemají. Kde asi mají maminku?“

„Vezmem je domů!“ rozhodl se Vincek, ale než stačil hnízdo vzít do ruky, Amálie ho zastavila.

„Počkej, počkej, Vincku, nemůžeš vědět, jestli jsou ztracená. Já mám tetu v záchranné stanici, kde zachraňují zvířátka. Už několikrát mi vyprávěla, že lidé občas přinesou mláďátka, která měla

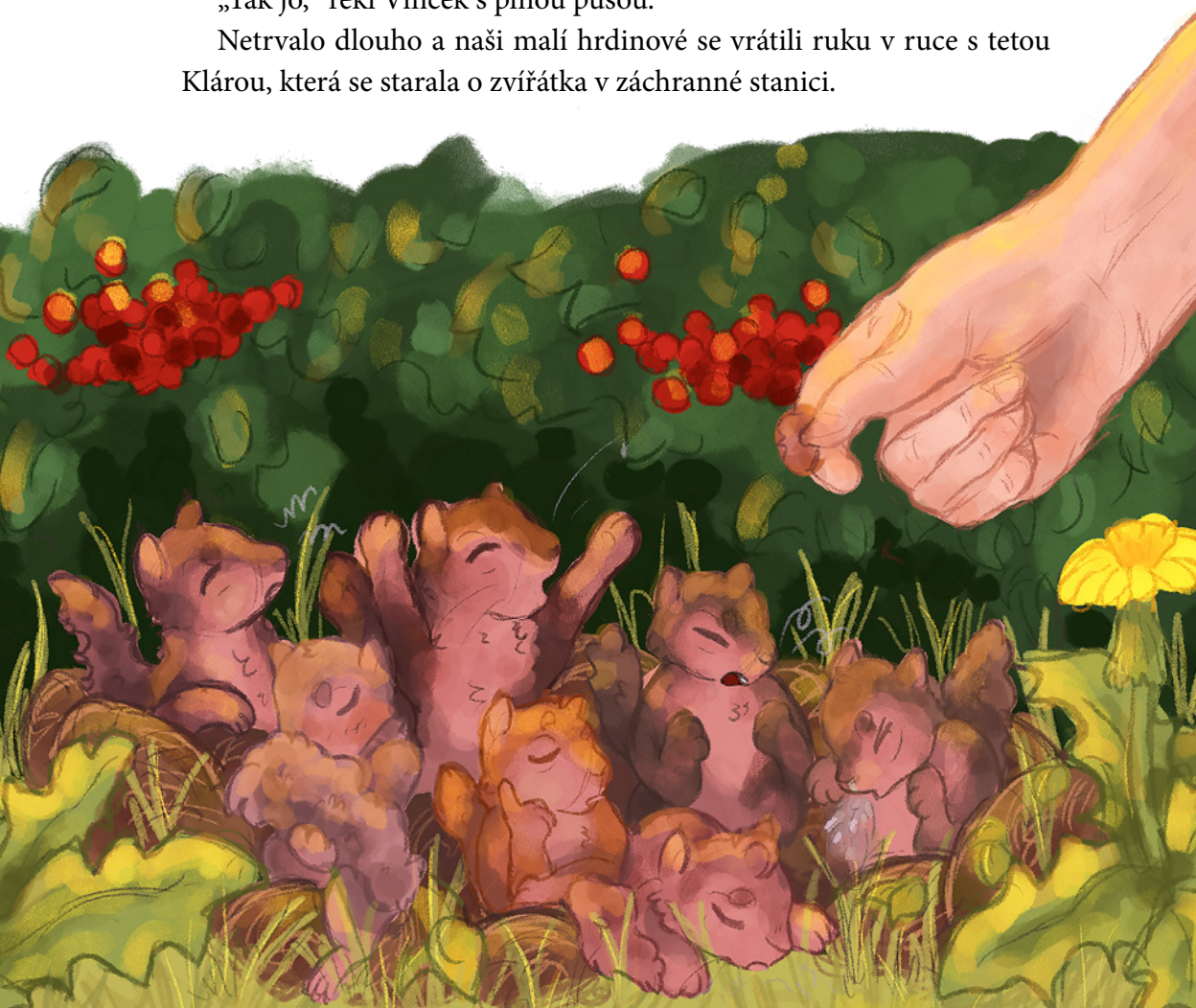
zůstat v přírodě, a to, že je odnesou, jim uškodí daleko víc, než kdyby je tam nechali. Měli bychom se jí zeptat!“

„Dám jim zatím kousek svačiny!“ rozbil Vincent zmačkaný rohlík pečlivě uložený v kapse tepláků.

„Ten si klidně sněz, veverčátka určitě salám nepapaj,“ řekla vážně Amálka. Musela Vincenta přece poučit, vždyť byla starší. O celé dva týdny! „Pojď. Poprosíme maminky, jestli můžeme zavolat tetě na tu záchrannou stanici. Tam už zachránili spoustu zvířátek a budou vědět, co dělat!“

„Tak jo,“ řekl Vincek s plnou pusou.

Netrvalo dlouho a naši malí hrdinové se vrátili ruku v ruce s tetou Klárou, která se starala o zvířátka v záchranné stanici.

„Že to nejsou veverky!“ sklonil se nad mláďátky Vincek.

„To víš, že to jsou veverky,“ usmála se teta. „Těmhle bude tak dvanáct dní, proto ještě nemají srst a nevidí. Hnízdo určité spadlo ze stromu, který tu pokáceli, a maminka je nemůže najít.“

„Co s nimi bude?“ posteskla si Amálka.

„Vezmeme je k nám do záchranné stanice a tam se o ně postaráme. Taková mrňata potřebují hodně péče. Měla by se krmit každé dvě hodiny, a to i v noci. Je moc dobře, Amálko a Vincku, že jste na mláďátka nesahali a zavolali jste mne. Ne každé osamocené mládě v přírodě musí být opuštěné, třeba jen čeká na maminku. A kdyby jej lidé odnesli, snad i z dobré vůle, maminka by je tam pak nenašla. To jsou třeba zajíci. No anebo srnky. Takovým zvířátkům se říká nehnízdová a ta právě většinou čekají na maminku na nějakém bezpečném místě. Proto je dobré vždy nejprve zavolat nás, my už víme, jestli mláďátko potřebuje pomoc.“

„A veverky?“ zeptala se Amálka.

„Ty právě hnízda stavějí. Mláďátka jsou vždycky holá a slepá, jak vidíš. A kolikpak máme v tomhle hnízdečku holátek?“ zeptala se teta Klára a sklonila se nad hnízdem.

„Sedm!“ spočítal je pyšně Vincek. „Jako trpaslíků od Sněhurky!“

Teta Klára opatrně vzala našich sedm drobečků a spolu s dětmi je odvezla do záchranné stanice. Tam začal kolotoč, protože taková drobátka opravdu potřebují spoustu pozornosti, času a péče, ale protože se jim všeho tohoto dostalo, začala postupně sílit a růst. Jak dny plynuly, veverčátkům začala růst srst a otevřely se jim oči. Našich sedm sourozenců se tak mohlo konečně podívat do voliéry v záchranné stanici, kde začali trénovat sílu a obratnost, což je ve volné přírodě velmi třeba.

„Koukej, koukej!“ pískl na bráchu Štístko a bez menších problémů přeskočil z jedné větve na druhou.

„Já taky! Taky chci!“ šplhal na větvičku Rejpal. Připravil se, zavrtěl ocáskem, přikrčil čumáček a... rozplácl se hned pod stromkem.

„To není fér!“ čertil se Rejpal a zvedl se ze země. „Proč mně to nejde?!“

„Cvičení dělá mistra!“ pronesl Prófa a frajersky vyhopkal rovnou až na nejvyšší větvičku ve voliére, kde si zrovna dával šlofíka Dřimal. A i když Rejpal moc nechtěl, uznal, že měl brácha pravdu, a pustil se znovu do tréninku. A to se mu vyplatilo!

Za chvíli byla všechna veverčátka dostatečně silná a připravená, aby se mohla vrátit zpět do parku, kam patřila.

„To je dost, že jste doma!“ přivítal je s nehranou radostí strýček Ježek.

„Děkujeme!“ křičel Štístko na své záchránce, když vyšplhal i se sousrozenci na svůj první strom v parku.

„Děkujeme!“ křičely i ostatní veverky a bylo jim jedno, že jim lidé nerozumí.

Amálka a Vínček moc dobře věděli, že jsou jim zvířátka vděčná za dobrou věc, kterou pro ně udělali. A vždycky, když si hráli v parku, sledovali také sedm chlupatých kamarádů, kteří vesele pobíhali v korunách stromů.

O SÝKORCE

Martin Marek

Byla jedna zahrada a v té zahradě stála stará dřevěná bouda. A v té boudě bylo mezi trámy ukryté ptačí hnízdo. Na mechových polštářích sedělo osm sýkorčích ptáčat, sotva jim pírka narostla, a křičelo jedno přes druhé: „My máme hlad, my máme hlad!“

„Nechte už toho, kdo vás má pořád poslouchat,“ rozčilovala se tlustá pavoučice houpající se v síti nedaleko hnízda a vyhrívala se v paprsku jarního sluníčka, který prosvítal mezi trámy.

Ozvalo se zašustění křídel a do boudy se protáhla maminka Koňadra. V zobáčku držela potravu a po trošce podělila všech osm hladových krků. „No tak se nerozčilujte, paní Pavouková. Vždyť jsou to ještě děti,“ řekla hned, jak se jí uvolnil zobáček.

„Měla jsem zůstat na černém bezu, ale tam na mě zase přšelo,“ zabrb-lala pavoučice skoro nehlasně a raději se šinula někam do tmy.

„Ještě chvíli musíte vydržet, mladí brzy vyletí z hnízda,“ odpověděla jí Koňadra.

Naštěstí neslyšela, jak pavoučice řekla: „Už aby to bylo.“

Malé sýkorky měly pořád hlad a dávaly to hlasitě najevo.

„Musíte vydržet, hned jsem zpátky,“ okřikla děti maminka Koňadra a vyletěla z boudy ven.

„To je teda pěkně nespravedlivé,“ řekla nejstarší sýkorka Tví, „proč musíme pořád čekat?“ Vyšplhala po větvičkách a přeskočila přes okraj hnízda. „Beztak už jsem dost veliká, abych si jídlo našla sama. Pozitří jsou mi tři týdny.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Do pohádky se zvířátky*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.